

skulde der saa være en Forældelsesfrist paa 20 og ikke paa 5 Aar. Det viser, at denne Bestemmelse ikke kan passere i sin nuværende Skikkelse.

Med Hensyn til hvilke Fordringer der i det hele skal være Genstand for kort Forældelse, findes der i Slutningen af § 1 den Bestemmelse, at den korte Frist ikke skal være anvendelig, naar der for Fordringen er udstedt Gældsbrev eller tilvejebragt andet særligt Retsgrundlag, hvorved dens Tilblivelse og Størrelse er anerkendt af Skyldneren eller paa anden Maade fastslaaet. Denne Bestemmelse har jeg ikke noget imod, den er i- og for sig aldeles konsekvent og rigtig. Den gaar ud fra, at det, som først var f. Eks. et almindeligt Regningskrav, en Skræderregning eller hvad det kan være, skifter Karakter og bliver til noget ganske andet, naar Skyldneren paategner denne Regning og erkender at skyldte Beløbet. Fra det Øjeblik er det et Gældsbrev og falder ikke ind under den korte Forældelse. Jeg finder intet at bemærke mod dette, saa naar vi fremdeles ville beholde de to Forældelsesfrister, den korte og den længere, maa man under Begrebet Fordringer, som vedkommende har anerkendt og skylder ifølge Gældsbrev, ogsaa tage saadanne med, som oprindeligt vare Regningskrav i videste Forstand, men have faaet Anerkendelse af Skyldneren eller ere fastslaaede ved Dom, Forlig eller paa anden Maade. Det er i og for sig meget rigtigt, men jeg vil kun gøre opmærksom paa, at jeg i Folketingets Betænkning ser, at man i Folketinget har ment, at der herunder ogsaa skulde falde det Tilfælde, hvor en Fordring ved mundtlig, vidnefast, privat Afgørelse skulde være slaaet fast, hvor der altsaa ikke er et Haandskriftkrav, en Paategning af vedkommende, en Skylderklæring, men hvor man vil paaberaabe sig, at vedkommende Skyldner den og den Gang i Vidners Overværelse har erkendt sin Gæld. Jeg skal her bemærke, at det falder aldeles ikke ind under Ordene, saaledes som § 1 i Slutningen er affattet, men det maa endelig heller ikke paa nogen Maade falde ind under Meningene, thi det vilde være ganske urimeligt, om man skulde kunne paaberaabe sig, at der for længere Tid tilbage var afgivet en Erklæring fra Skyldneren i Vidners Overværelse. Det er jo netop det, der er Ulykken ved disse Fordringer, at man skal oplyse dem paa en eller anden Maade, men hvor mange Vidner ville efter blot 1 Aars Forløb, for ikke at tale om 2—3—4 Aar, med Sikkerhed kunne udtale

sig om, hvilken Betydning en Erklæring fra vedkommende havde for den eller den Regning? Hvem vilde kunne huske det, hvem vilde kunne afgive Vidneforklaring, hvorpaa man kunde støtte et Krav? Jeg tager alt muligt Forbehold overfor denne Bemærkning i Folketingets Betænkning, thi jeg finder, at den ikke er rigtig.

Nu kunde der jo overhovedet være Spørgsmaal om, hvorvidt der fra Landstingets Side burde arbejdes videre paa et Lovforslag som dette, der ikke tager hele Spørgsmaalet om Forældelse op til Behandling, saaledes som det oprindelige Regeringsforslag gjorde, og saaledes som vi ogsaa her med meget Arbejde indlode os paa i sin Tid. Jeg skal dog for mit Vedkommende sige, at jeg tror, at der er en saadan Lyst til at faa et Lovforslag om Forældelse af disse Fordringer, at jeg ikke vil afholde mig fra at arbejde paa at føre Sagen videre, men ganske vist med forskellige Ændringer i Lovteksten, af hvilke jeg allerede har antydnet nogle som meget nødvendige.

Der maa imidlertid — det vil jeg føje til — desuden ske Tilføjelser i Lovteksten. Der er andre Fordringer af meget stor Betydning, som ingenlunde staa tilbage i Vigtighed for de Fordringer, her er Spørgsmaal om, heller ikke i Henseende til, om man kan antage eller ikke antage, at vedkommende Fordringshaver fastholder at have denne Fordring, eller han opgiver den. Dette maa jo meget ofte antages i de Tilfælde, hvor man slaar sig til Ro og ikke gør noget videre ved en Skyldner, idet man antager, at han ikke kan betale; man sletter ham saa ud af sine Bøger og antager ikke, at der er noget videre at gøre. Der er imidlertid andre Fordringer end dem, der ere nævnte i § 1, om hvilke dette gælder. Der vil jeg særlig henlede Opmærksomheden paa en Bestemmelse, der fandtes i det tidligere Regeringsforslag, og som jeg lægger megen Vægt paa. Det var den, at under den korte Forældelsesfrist skulde ogsaa falde Fordringer paa Restancer af stadig tilbagevendende Afgifter, som hvile paa fast Ejendom, og som uden særlig Vedtagelse gaa over fra den ene Ejer til den anden. Fremdeles Fordringer paa forfaldne Renter, paa Restancer af Livrenter, Overlevelsrenter, Aftægtsydelse, Pensioner, Underholdsbidrag eller andre lignende Ydelser, som forfalde med bestemte Mellemløb, og som — naturligvis — ikke maa være at betragte som Afdrag paa en skyldig Hovedstol. For saadanne Fordrings Vedkommende er der ogsaa overmaade